

Arrest

nr. 154 430 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2015 met referentnummer X
Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVER, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 maart 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner.

1.2. Op 25 september 2013 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 25 maart 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoonde verblijfsrecht op basis van een geregistreerd partnerschap met een Belg op 25.09.2012. Uit het administratief dossier blijkt dat sindsdien de situatie totaal gewijzigd is. Betrokkene woont niet meer samen met de Belgische referentiepersoon sinds 2.12.2013. Betrokkene heeft bovendien zelf bevestigd tijdens het verhoor van 6.01.2014 dat ze sinds die datum niet meer samenwonend is met de Belg en er geen relatie meer mee onderhoudt. Vandaar dat overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan worden beëindigd. Er is immers geen gezamenlijke vestiging meer.

Om overeenkomstig voornoemd wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene dienen een aantal uitzonderingsgronden, zoals voorzien in art. 42quater, §4 van diezelfde wet, in overweging te worden genomen alsook eventuele humanitaire bezwaren overeenkomstig art. 42 quater, §1, tweede lid. Daartoe werd betrokkene op 24.12.2013 gevraagd toelichting te geven rond haar concrete situatie. Daarop legde betrokkene de volgende bewijsdocumenten voor: een rijbewijs, een arbeidsovereenkomst (interim), een huurcontract, een aantal documenten betreffende cursussen die ze volgde (maatschappelijke integratie en Nederlands).

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het geregistreerd partnerschap was weliswaar reeds aangegaan op 30.11.2010, de aanvraag die daadwerkelijk tot verblijfsrecht heeft geleid dateert pas van 8.03.2012. Toen het koppel dus in december 2013 op verschillende adressen ging wonen, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke vestiging. Van kinderen (van een EU-burger) is nergens sprake, noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2°, 3° of 4° sprake is.

Wat betreft de humanitaire omstandigheden die overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid ook in overweging dienen te worden genomen, dient opgemerkt te worden dat noch de duur van betrokkenes verblijf in België, noch haar leeftijd, een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kunnen staan. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en een nieuw leven te starten, de duur van verblijf in België is nog niet zo lang waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene deelde niets mee betreffende haar medische toestand, waardoor wordt aangenomen dat er op dat vlak geen bezwaren zijn. Wat betreft mevrouw haar gezinssituatie, haar relatie met de Belg is afgesprongen. Ze blijkt recentelijk wel moeder te zijn geworden, echter nergens uit het dossier blijkt dat zij een nieuwe relatie met een gevestigde of Belg zou hebben aangeknoopt. Wat betreft haar sociale, culturele en economische integratie kan inderdaad, aan de hand van de voorgelegde stukken, worden vastgesteld dat betrokkene zich heeft ingezet om de taal te leren en te werken. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit echter niet. Indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980 dmv de richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar wettelijke samenwoning moet geweest zijn, niet zijn opgenomen. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 14, § 1 van het Internationaal Verdrag inzake de Burgerrechten en Politieke rechten, van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, § 1, 39/65 en 42quater, § 1 en § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), evenals de schending van de volgende beginselen van behoorlijke bestuur: *"Audi et alteram partem"*, de zorgvul-

digheidsplicht en de hoorplicht, het principe van recht op verdediging, tegensprekelijkheid en wapengelijkheid”.

De verzoekende partij licht het middel toe als volgt:

“Het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet omschrijft een aantal gevallen waarin de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid heeft om een einde te maken aan het verblijf van een familielid van een EU-burger of een Belg. Het woord ‘kan’ wijst erop dat de minister geenszins verplicht is om een over te gaan tot de intrekking van het verblijfsrecht wanneer één van de in het artikel genoemde gevallen zich voordoet, maar dat de minister integendeel een discretionaire beslissingsmacht geniet.

De minister kan er namelijk voor kiezen om het verblijfsrecht niet te beëindigen wanneer bijkomende omstandigheden in de concrete zaak dit niet verantwoorden. Een degelijke afweging van belangen is in deze dan ook vereist.

Het spreekt namelijk voor zich dat er voorzichtig dient te worden omgegaan met de intrekking van het verblijf van de vreemdeling die door de wet ertoe gerechtigd is zich teervoegen met zijn familielid, en die vaak al duurzaam is geïntegreerd en een sociaal leven heeft opgebouwd in België. Derhalve dient rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, en dienen deze ook zo volledig mogelijk nagegaan te worden.

Overeenkomstig het artikel 42 quater, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, dient de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007, die ondermeer het artikel 42quater invoegde in het Vreemdelingenwetboek, blijkt dat de wetgever bij de invoering van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en het artikel 8 van het EVRM. Bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van een verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn, en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

De minister of zijn gemachtigde dient na te gaan of de betrokkene zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden, aangezien de elementen die het behoud van het verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden, eveneens voortkomen uit het privé-leven van de betrokkene.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, in samenlezing met het artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

Teneinde op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden, dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verwerende partij moet namelijk de betrokkene uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing wordt genomen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord.

Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen.

De Richtlijn 2004/38/EG preciseert zelf niet of, en onder welke voorwaarden, onderdanen van derde landen het recht hebben om gehoord te worden alvorens er een beslissing wordt genomen die een einde stelt aan hun verblijfsrecht.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit.

Rekening houdende met deze finaliteit van het recht om gehoord te worden, heeft verwerende partij de plicht om alle informatie te verzamelen die haar ertoe in staat stelt om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verwerende partij moet aldus de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden over de redenen die eraan in de weg zouden kunnen staan dat het verblijfsrecht beëindigd wordt, en meer in het bijzonder over de elementen die genoemd worden in het artikel 42quater, §1, 3e alinea van de Vreemdelingenwet.

Enkel een dergelijke uitnodiging om gehoord te worden biedt aan de betrokkene een effectieve en nuttige mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken.

Aan de hand van de uitnodiging tot het overmaken van “alle nuttige documenten” die op 24.12.2013 aan verzoekster werd betekend, kon zij onmogelijk afleiden welke elementen door de Dienst Vreemdelingenzaken als van doorslaggevend belang worden beschouwd.

Zij maakte dan ook enkel een arbeidsovereenkomst voor, om aan te tonen dat zij hier in België deelneemt aan het economische leven en om een beeld te geven van haar economische situatie, een huurcontract, om aan te tonen dat zij hierop duurzame wijze in haar huisvesting heeft voorzien, attesten van de cursussen maatschappelijke integratie en Nederlandse les om haar integratie in het Rijk aan te tonen.

Wanneer zij door verwerende partij was uitgenodigd om gehoord te worden, dan had men haar rechtstreeks vragen kunnen stellen teneinde haar gezinssituatie te verduidelijken (Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing vast dat zij recent moeder is geworden en vraagt zich af of zij een nieuwe relatie met een gevestigde of een Belg heeft aangeknoopt), verdere inlichtingen te geven met betrekking tot haar medische situatie, of een beeld had kunnen schetsen van de bindingen met haar land van oorsprong. Er werd bij voorbeeld niet nagegaan of verzoekster nog familie heeft in haar land van herkomst, hoe haar economische situatie er daar zou uitzien, in welke mate zij haar sociaal leven hier heeft opgebouwd,...

Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk ook duidelijk dat verwerende partij zelf niet van oordeel is dat zij over alle nuttige en relevante inlichtingen beschikt. De bestreden beslissing werd louter genomen op basis van “het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen.”

Er kan aan de vereisten van de hoorplicht niet voldaan worden door verzoekster uit te nodige spontaan “alle nuttige documenten” over te maken.

De bestreden beslissing is dan ook genomen in miskennis van de hoorplicht.”

2.2. Artikel 42quater, §§1 en 5 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

(...)

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”.

2.3. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat het niet volstaat dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing een brief stuurde met de vraag om alle nuttige informatie over te maken in het licht van de toepassing van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet maar dat zij tevens verzoekster diende te horen opdat zij met kennis van alle elementen tot een juiste afweging ervan kon komen.

2.4. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De bestreden beslissing die tevens een bevel om het grondgebied te verlaten omvat, vormt de toepassing van Unierecht, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing, en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat er sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige

inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Indien een vreemdeling voordat een bezwarende beslissing wordt getroffen naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit, is de overheid niet verplicht de vreemdeling te horen voordat de bezwarende beslissing wordt getroffen (HvJ 11 december 2014 zaak C-249/13, punt 69).

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij in uitvoering van artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet op niet nader bepaalde datum een schrijven opstelt waarbij ze verzoekster via het betrokken gemeentebestuur uitnodigt elementen over te maken in het kader van de toepassing van artikel 42 quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze brief wordt blijkens het administratief dossier aan verzoekster betekend op 24 december 2013. De inhoud van de brief luidt als volgt:

“Geachte mijnheer/ mevrouw

In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinéa 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong” staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven”.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de huidige raadsman van verzoekster via het betrokken gemeentebestuur op 2 januari 2014 een schrijven stuurt aan de verwerende partij waarin hij het volgende meedeelt:

“ (...) Mijn cliënte is titularis van een F kaart ingevolge wettelijke samenleving met een Belg.

Op 24.12.2013 werd haar een brief betekend, waarvan kopij als bijlage.

Conform artikel 42 quater §1 alinéa 3 van de Vreemdelingenwet laat ik U als bijlage tal van stavingstukken geworden omtrent de sociale en economische situatie van cliënte, als omtrent haar integratie. ' "

Daaruit kan afgeleid worden dat:

- 1. Cliënte aan het werk is sedert oktober 2010 tót nu, en 1600 € netto per maand verdient.*
 - 2. Zij alhier een appartement huurt.*
 - 3. Zij titularis is van een Belgisch rijbewijs.*
 - 4. Zij een inburgeringcursus + een cursus Nederlands gevolgd heeft.*
- Cliënte is inderdaad zeer goed geïntegreerd en spreekt vlot Frans en Nederlands.”*

2.7. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“Wat betreft de humanitaire omstandigheden die overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid ook in overweging dienen te worden genomen, dient opgemerkt te worden dat noch de duur van betrokkenes verblijf in België, noch haar leeftijd, een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kunnen staan. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en een nieuw leven te starten, de duur van verblijf in België is nog niet zo lang waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene deelde niets mee betreffende haar medische toestand, waardoor wordt aangenomen dat er op dat vlak geen bezwaren zijn. Wat betreft mevrouw haar gezinssituatie, haar relatie met de Belg is afgesprongen. Ze blijkt recentelijk wel moeder te zijn geworden, echter nergens uit het dossier blijkt dat zij een nieuwe relatie met een gevestigde of Belg zou hebben aangeknoopt. Wat betreft haar sociale, culturele en economische integratie kan inderdaad, aan de hand van de voorgelegde stukken, worden vastgesteld dat betrokkene zich heeft ingezet om de taal te leren en te werken. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit echter niet. Indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980 dmv de richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar wettelijke samenwoning moet geweest zijn, niet zijn opgenomen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen”.

2.8. Verzoekster gaat niet in concreto in op de gedane beoordeling. Zij betoogt dat indien ze zou zijn gehoord, zij haar gezinssituatie had kunnen verduidelijken, verdere inlichtingen had kunnen verstrekken over haar medische situatie en een beeld had kunnen schetsen van de bindingen die ze heeft in haar land van herkomst.

2.9. Verzoekster voert voornamelijk een theoretisch betoog. Ze concretiseert niet welke gezinssituatie, medische situatie en situatie in haar land van herkomst ze zou hebben aangekaart mocht ze zijn gehoord door de verwerende partij. Evenmin voegt ze enig stuk dienaangaande toe aan het verzoekschrift. De Raad kan dan ook niet tot de conclusie komen dat de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat verzoekster dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Daar komt nog bij dat uit het gestelde in punt 2.5. blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld is alle nuttige elementen over te maken opdat de verwerende partij met kennis van zaken kon oordelen. Een bijkomend gehoor van verzoekster drong zich in deze omstandigheden dan ook niet op (cfr. HvJ 11 december 2014 zaak C-249/13, punt 69 en RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)).

2.10. Voor wat betreft de gezinssituatie van verzoekster waarover de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, *“Wat betreft mevrouw haar gezinssituatie, haar relatie met de Belg is afgesprongen. Ze blijkt recentelijk wel moeder te zijn geworden, echter nergens uit het dossier blijkt dat zij een nieuwe relatie met een gevestigde of Belg zou hebben aangeknoopt”*, verwacht verzoekster van de verwerende partij dat zij met haar contact zou hebben opgenomen om deze gezinssituatie uit te klaren, maar het blijkt niet en verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige elementen en stukken bij te brengen in antwoord op de in punt 2.5. vermelde brief, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moesten bijbrengen, te meer daar ze in deze bijgestaan werd door haar raadsman. De zorgvuldigheidsplicht geldt te dezen ook voor verzoekster en ze kan gelet op de bijstand van haar raadsman niet dienstig opwerpen dat ze uit de in punt 2.5. vermelde brief onmogelijk kon afleiden welke elementen door de verwerende partij als doorslaggevend gingen worden beschouwd.

2.11. De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dat te dezen van toepassing is, vereist op zich niet dat verzoekster persoonlijk wordt gehoord door de verwerende partij. Het volstaat dat verzoekster haar zienswijze schriftelijk of mondeling kan uiteenzetten en dat het bevoegd bestuursorgaan op het ogenblik van de beslissing kennis kan nemen van alle elementen die verzoekster betreffen, wat te dezen het geval is. Enkel indien het bestuur bij de uiteindelijke beslissing zich steunt op doorslaggevende gegevens die de betrokkene redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het beantwoorden van de in punt 2.5. vermelde brief of steunt op redenen waarop de betrokkene bij het beantwoorden van de in punt 2.5. vermelde brief niet kon of moest anticiperen, dan dient dat bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene wel de mogelijkheid te bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens die feiten en redenen (cf. RvS 9 juni 2015, nr. 231.480), quod non in casu .

2.12. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, laat verzoekster na te duiden of ze hier een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM en voor wat betreft haar privéleven kan worden aanvaard dat de bestreden beslissing in toepassing van artikel 42quater, §1, derde lid een balans maakt. Uit niets blijkt dat de gedane afweging strijdig is met artikel 8 EVRM. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 13 EVRM: aangezien blijkt dat geen schending van artikel 8 EVRM kan worden vastgesteld, ligt tevens geen schending voor van artikel 13 EVRM.

2.13. De Raad ziet niet in hoe artikel 14 van het BUPO-verdrag dat betrekking heeft op rechtbanken en rechterlijke instanties geschonden kan worden door de verwerende partij die een administratieve overheid is. Het verzoekschrift ontbeert voorts een concrete uitleg aangaande de wijze waarop de artikelen 10 en 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet evenals de artikelen 39/2, §1 en 39/65 van de Vreemdelingenwet, gelet op de inhoud van deze bepalingen, geschonden werden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.14. Het enig middel is derhalve, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA